

מגילה (ב.)

ורב שמן בר אבא, מאי טעמא לא אמר מכימים - אמר לך: ההוא לדורות הוא דכתיב.

אסתר (פרק ט)

(כא) לקים עליהם להיות עשים את יום ארבעה עשר לחודש אדר ואת יום חמשה עשר בו בכל שנה ושנה:
 (כב) כימים אשר נחו בהם היהודים מאויביהם והחדש אשר נהפך להם מיגון לשמחה ומאבל ליום טוב לעשות אותם ימי משתה ושמחה ומשלוח מנות איש לרעהו ומתנות לאביונים:

(כז) קימו <וקבלו> וקבלו היהודים עליהם ועל זרעם ועל כל הנלוים עליהם ולא יעבור להיות עשים את שני הימים האלה ככתבם וכזמנם בכל שנה ושנה:

(כח) והימים האלה נזכרים ונעשים בכל דור ודור משפחה ומשפחה מדינה ומדינה ועיר ועיר וימי הפורים האלה לא יעברו מתוך היהודים וזכרם לא יסוף מזרעם:

מגילה (כא.)

משנה. הקורא את המגילה עומד ויושב ...

פסקי ריא"ז (שם)

וכן נראה בעיני בקריאת הלל שאם רצה לקרותו מיושב הרשות בידו.

ספר רוקח- הל' ראש חודש

ראיתי את רבי שלא קרא הלל דר"ח עם הציבור וקרא מעצמו מיושב בשעת קריאת התורה.

רמב"ם הלכות מגילה וחנוכה (פרק א הלכה ז)

כיצד חל ארבעה עשר להיות באחד בשבת מקדימין וקוראין בחמישי שהוא יום אחד עשר, חל להיות בשלישי קוראין בשני שהוא יום שלשה עשר, חל להיות ברביעי קוראין בשני שהוא יום שני עשר, וכל אלו שמקדימין וקוראין קודם ארבעה עשר אין קוראין אותה בפחות מעשרה.

השגת הראב"ד. וכל אלו שמקדימין וקוראין קודם ארבעה עשר אין קוראין בפחות מעשרה. לא ואף בארבעה עשר עצמו מצוה בעשרה כרב אסי /מגילה/ (ה) דהא רב גופיה דפליג עליה חש לה להא דרב אסי, ומאי דכתב הרב"ל בהלכות ודחה לדרב אסי לאו מילתא היא דהויא דאפשר למיהוי בעשרה מצוה למהדר עלייהו והיכא דלא אפשר ודאי קרי ביחיד.

רמב"ם הלכות מגילה וחנוכה (פרק ג הלכה ז)

מקומות שעושין ימים טובים שני ימים גומרין את ההלל באחד ועשרים יום, בתשעת ימי החג, ושמונת ימי חנוכה, ושני ימים של פסח, ושני ימים של עצרת, אבל בראשי חדשים קריאת ההלל מנהג ואינה מצוה, ומנהג זה בצבור לפיכך קוראין בדילוג, ואין מברכין עליו שאין מברכין על המנהג ויחיד לא יקרא כלל, ואם התחיל ישלים ויקרא בדילוג כדרך שקוראין הצבור, וכן בשאר ימי הפסח קוראין בדילוג כראשי חדשים

השגת הראב"ד. ומנהג זה בצבור לפיכך קוראין בדילוג ואין מברכין עליו. לא זה אינו כלום וכבר כתבנו עליו במקום אחר (ברכות פ"א הל"ז), ומה שאמר ויחיד שהתחיל לקרוא בדילוג לא אמר כלום אלא יקרא כמו שירצה וחותם כחתימת הציבור.

מגילה (ו.)

אמר רב יהודה אמר שמואל: אסתר אינה מטמאה את הידים. למימרא דסבר שמואל אסתר לאו ברוח הקודש נאמרה. והאמר שמואל: אסתר ברוח הקודש נאמרה - נאמרה לקרות ולא נאמרה ליכתוב.

ריטצ"א (שס)

מיהו הא ודאי קשיא דאמר שמו' צההוא פירקא הקורא צמגלה הכתובה בין הכתובים לא ילא ואי לא צעי כתיבה אמאי לא ילא לא תהא אלא קריאה על פה ויש לומר דשמואל ה"ק שלא ניתנה ליכתב צכלל ספרי הקדש עד שתהא כמותה לעמא את הידים אצל מ"מ ניתנה ליכתב שלא תהא ע"פ והקוראה ע"פ לא ילא

הלכות מגילה וחנוכה

יש בכללן שתי מצות עשה מדברי סופרים ואינן מן המגין:

מגילה (יח.)

והלועז ששמע אשורית יצא וכו', - והא לא ידע מאי קאמרי? - מידי דהוה אנשים ועמי הארץ. - מתקוף לה רבינא: אמו אנן האחשתרנים בני הרמכים, מי ידעינן? אלא מצות קריאה ופרסומי ניסא - הכא נמי מצות קריאה ופרסומי ניסא.

רש"י (שס)

ופרסומי - ניסא - אף על פי שאין יודעין מה ששומעין, שואלין את השומעין ואומרים מה היא הקריאה הזו, ואיך היה הגם, ומודיעין להן.

ר"ן פסחים (דף כ"ו ע"ב)

אבל רבינו האי גאון ז"ל כתב צתשובה שאין מצרכין על הלל שצילי פסחים לגמור את ההלל שאין אנו קוראין אותו צתורת קוראין אלא צתורת אומר שירה שכך שנינו ר"ג אומר וכו' וצסיפא לפיכך אנו חייבין להודות להלל וכו' לפיכך אם צא אדם לצרך מנשתקין אותו אלו דצרי הגאון ז"ל.

מגילה (יד.)

תנו רבנן: ארבעים ושמונה נביאים ושבע נביאות נתנבאו להם לישראל, ולא פחתו ולא הותירו על מה שכתוב בתורה, חוץ ממקרא מגילה. מאי דרוש. אמר רבי חייא בר אבין אמר רבי יהושע בן קרחה: ומה מעבדות לחירות אמרינן שירה - ממיתה לחיים לא כל שכן. - אי הכי הלל נמי נימא. - לפי שאין אומרים הלל על גמ שבתוצה לארץ. - יציאת מצרים דגם שבתוצה לארץ, היכי אמרינן שירה. - כדתניא: עד שלא נכנסו ישראל לארץ הוכשרו כל ארצות לומר שירה. משנכנסו ישראל לארץ לא הוכשרו כל הארצות לומר שירה. רב נחמן אמר: קרייתא זו הלילא ...

שבלי הלקט (סי' קע"ג)

... והורה מורי הר"ר מאיר נר"ו דמצות הלל קריאתו מעומד והטעם כתב אחי ר' בנימין נר"ו על שם הכתוב הללו עבדי ה' שעומדים בבית ה' כלומר הללו את ה' בעמידה לפי שההלל עדות שבהו של מקום ונפלאותיו ונסיו שעשה לנו ומצות עדות בעמידה ... ומה שקוראין אותו בלילי פסחים בשיבה ...